

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Februarie (Făurar)
nr. 2 (86) / 2024

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Zâmbetul de odinioară

Citiți în pagina 1

Dumnezeu îmi deschide uși,
iar eu nu am curaj să intru

Citiți în pagina 4

Sfântul Sfințit Mucenic
Haralambie

Citiți în pagina 14

Împărăteasa e de față!

Citiți în pagina 7

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Zâmbetul de odinioară

Cu voia Domnului, ne regăsim și de această dată pe acordul slovelor, cu negrăită bucurie, că prin pronia Sa dumnezeiască, Creatorul a toate câte există nu ne-a dat uitării, ci îngrijindu-se pentru fiecare dintre noi, ne-a dăruit timp să cugetăm la faptele noastre și să căutăm să urmăm calea vieții cele adevărate.

Cu toții, la răscrucea dintre ani, ne-am dorit ca anul care va veni să fie un an mai bun decât cel care s-a încheiat, să ne aducă liniște, stabilitate materială și pace în sufletele noastre răvășite. O parte dintre dorințele noastre s-au împlinit și Domnul ne-a dăruit un an nou, un început nou, o coală albă de hârtie... Dar, cu toate acestea, Dumnezeu nu ne-a dăruit și o inimă nouă, o inimă fără patimi, care să aibă calitatea de a separa grâul de neghină. Trăind într-o lume a ignoranței (nu vreau să spun „epoca vitezei”), de multe ori suntem tentați să ne „supraestimăm” puterile, având convingerea că suntem mai buni, mai capabili sau mai „dotați” mental decât cei de lângă noi. În consecință, trăim cu impresia deșartă că suntem prea capabili ca să mai „apelăm” la Domnul Hristos. Avem convingerea că suntem talentați, dar nu folosim talentul pentru a cultiva relația cu Dumnezeu și pentru a amenaja cărarea către inima aproapelui nostru. Într-o zi, în acest an, am reîntâlnit un om pe care îl cunosc de mulți ani și am „citit” pe chipul său o tristețe cu care nu eram obișnuit, pentru că acesta avea întotdeauna un zâmbet și o privire caldă pentru fiecare. Știind că își poate deschide sufletul către mine (la insistența mea), mi-a explicat că prin „ajutorul” colegilor „binevoitori” a „reușit” să-și piardă funcția și atribuțiile pe care și le-a îndeplinit cu succes ani de zile (cu consecința diminuării salariale). Știindu-i trăsăturile și caracterul blând, am încercat să-i „pansez” rănilor primite, încredințându-l că există Dumnezeu și că toate le îngăduie pentru un anumit scop, doar de El știut. Văzând lacrima din ochii lui, pe care, oricât s-a chinuit, nu a reușit să o ascundă, am realizat că nu este vorba doar de o lacrimă oarecare, ci am văzut ceva ce ieșea dintr-un suflet rănit, pentru că o lacrimă nu este compusă doar din apă și sare, ci din multe, multe sentimente. Nu cred că este cazul să mai spun că binele și răul sunt întotdeauna înăuntrul nostru. Așadar, dacă este voia lui Dumnezeu ca cineva să fie ajutat, el va fi ajutat! Mă întreb adesea: Ce bucurie sau ce satisfacție poți avea, știind că prin ceea ce tocmai ai realizat, ai adus sminteală și suferință fratelui tău? Oare îi mai poți reda zâmbetul de odinioară?

Dragi prieteni, sunt convins că mulți dintre voi ați cunoscut cazuri asemănătoare, dar poate că nu aveți la îndemână cuvintele potrivite pentru a le împărtăși spre luare aminte fraților noștri în Hristos, de aceea, prin voia Domnului, le spun eu. Astăzi, deși sunt mulți creștini care merg regulat la biserică, care participă des la felurite slujbe sau merg prin pelerinaje, considerând că prin aceasta sunt bineplăcuți Domnului, totuși, trăind în păcat și „exersând” zi de zi păcatul sub o formă sau alta, de fapt nu realizează că pentru a trăi o viață creștină autentică toate acestea nu sunt suficiente; fiind necesar să nu uite că trăim într-o comunitate, iar „legea junglei” sau principiul „celui mai tare” sunt apanajul necuvântătoarelor, negăsindu-și aplicabilitatea între noi oamenii, ca fii ai lui Dumnezeu. Altfel, totul rămâne doar o iluzie, asemenea unui automobil fără motor.

Prin ceea ce am afirmat, am făcut referire îndeosebi la ceea ce facem după ce ieșim pe poarta bisericii, adică pe stradă, în familie, la serviciu sau oriunde vom fi, pentru că, „ochiul” lui Dumnezeu este pretutindeni, nu doar atunci când suntem în biserică, în pelerinaje sau doar când facem fapte demne de statutul de creștin. Așa cum aurul iese la iveală cu ajutorul pietrei de încercare, tot așa cred că adevăratul creștin „iese la iveală” și va aduce lumină, în special, în locurile în care nu există credință și în care, prin voia Domnului, ne-a făcut să ajungem acolo.

Pentru a exemplifica mai bine ceea ce vreau să spun, căutând prin „cufărul bunicii”, am găsit o scurtă povestioară care se potrivește bine cu întâmplarea pe care am relatat-o în rândurile de mai sus:

„Într-o familie, rămăseseră doar șapte frați la casă. Șase dintre cei șapte frați merseră la muncă, iar cel de-al șaptelea se îngrijea de gospodărie. Când cei șase frați se întorceau obosiți de la muncă, găseau casa aranjată, mâncarea gata pusă pe masă și totul era la locul său. Aceștia erau bucuroși și-l apreciau pe fratele lor. Unul dintre cei șase voia însă să fie mai deștept decât ceilalți și-i puse celui de-al șaptelea frate numele de Leneșul. El voia ca și acesta să meargă la treabă la fel ca ei și să-și câștige astfel pâinea cea de toate zilele. Acest nume, din păcate, a avut priză la ceilalți frați ai săi. Deci l-au silit să-i însoțească la treabă. Astfel, acești frați trăiră o experiență surprinzătoare. Când se întorceau obosiți de la treabă, nimeni nu-i întâmpina cu un zâmbet; nicio mână binevoitoare nu se îngrijea de cele ale casei; nicio masă nu era cu bucate așternută. Acum, observară cât de rău procedară luând această misiune de la fratele lor. Simțindu-se cu „musca pe căciulă”, recunoscuseră fapta lor rea și hotărâră ca încă din ziua următoare cel de-al șaptelea frate să-și reia fosta misiune în primire. Fericirea pierdută a celor șapte frați se reîntoarse cu binecuvântările sale. Astfel, și-au reluat traiul lor în liniște, pace și înțelegere.”

Poate că toate aceste pilde sunt doar niște simple basme (chiar și basmele au un sămbure de adevăr, avându-și originile în viața reală), dar cel ce are inima pregătită va „rezona” cu acestea pe frecvența potrivită.

Dragii mei, sunt convins că omul sau, mai bine spus, nimeni nu este cu desăvârșire rău. Cu toții avem calități și defecte. Atunci când vedem calitățile aproapelui ar trebui să le apreciem și să ne bucurăm din tot sufletul, rugându-ne lui Dumnezeu pentru el. Tot așa și în defectele sale, pentru că, cu siguranță el nu și le dorește, nu este el de vină, ci vrăjmașul mântuirii noastre. Părintele Iulian ne explica adeseori că fiecare patimă sau fiecare defect pe care îl observăm la aproapele nostru, nu este decât o suferință, o durere sau o neputință care se manifestă sub o oarecare formă. Păi, dacă vezi că omul are o neputință (chiar și la serviciu), îl poți „ajuta” cu o palmă, cu o bârfă sau cu o „tăiere de salariu”? Cu durere în suflet constat că am uitat să ne mai bucurăm de lucrurile simple din viața noastră. Ne-am lăsat (am fost) manipulați, încă de mici, de telefoanele mobile și de jocurile pe calculator, iar mai apoi, am ajuns să prețuim puterea, banii sau mașinile scumpe, încât am ajuns să nu mai vedem, să nu mai simțim și să nu mai prețuim bucuriile ascunse în gesturile și lucrurile simple. Un om care înainte zâmbea din inimă, acum nu mai zâmbește, pentru că nu mai poate. Eu știu că sunt vinovat pentru aceasta, dar nu-mi pasă, pentru că pun interesul meu înainte de toate. Oare, Dumnezeu este de aceeași părere cu mine? Rănille sufletului sunt mai greu de tămăduit decât cele ale trupului. Un simplu zâmbet nefățarnic este un dar al Duhului Sfânt, mai ales într-o lume în care împietrirea inimii se reflectă pe tot mai multe chipuri. Mă doare când simt că devenim tot mai nepăsători la problemele fraților noștri, un simplu zâmbet „oferit” celui de lângă noi sau unui om în suferință ar putea însemna mai mult decât o prelegere despre cum ar trebui să ne comportăm în societate sau decât un bănuț aruncat în grabă. Doar iubind, vom înțelege cât bine poate face un zâmbet.

Sfântul Dimitrie al Rostovului spunea că: „Dacă prigonești și superi pe cel nevinovat, pe Însuși Hristos prigonești și superi! Cât l-ai necăjit și l-ai înjurat pe aproapele, atâta L-ai necăjit și L-ai înjurat pe Hristos. Toate relele pe care le săvârșești aproapelui tău, la Însuși Hristos le împingi, după cuvântul Lui: Orice veți face unuia dintr-acești frați ai mei preamici, Mie îmi veți face. În acest chip Îl prigonești pe Hristos în aproapele tău!”.

Am scris aceste rânduri știind că mesajul revistei noastre ajunge în casele multor creștini și astfel, prin mine, prin tine, prieten drag sau prin alții asemenea nouă, poate că lumea va deveni mai bună. Sunt conștient că este greu să schimbi un suflet împietrit, dar cu cât vom dăruia mai multă afecțiune aproapelui nostru, prin gesturi simple, cu atât inima noastră vă dobânda mai multă putere de a iubi, iar dând puțin din puținul nostru, vom șterge lacrima din ochii aproapelui nostru, redându-i zâmbetul de odinioară.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Dumnezeu îmi deschide uși, iar eu nu am curaj să intru

In cadrul Seminarului iertării - „Să ne vindecăm iertând!”, organizat în anul 2021 de Maica Efrema, care a preluat tradiția de la Maica Siluana, într-una dintre teme, am scris în ce relație eram eu cu Dumnezeu în acel moment. Am găsit recent această mărturisire, care încă este pe cât posibil de actuală și m-am gândit că poate vă va inspira în găsirea unui răspuns propriu sau poate cineva se va regăsi în răspunsul meu:

Relația mea cu Dumnezeu este, de multă vreme încoace, una de chemare / dăruire – neascultare / frică. Adesea, simt cum Dumnezeu îmi deschide ușa sau, mai bine spus, îmi întinde mâna, prin câte-un cuvânt citit, prin câte-un om care îmi spune ceva, prin imagini, prin filme, prin stări, prin dorințele pe care le regăsesc în sufletul meu, iar eu, în loc să mă prind cu curaj și încredere de acestea, o iau imediat la goană. Deși îmi tresare inima de bucurie la fiecare „ușă deschisă” / „mână întinsă” și mă gândesc imediat „Ce frumos! Simt că este de la Dumnezeu!”, totuși, aleg să mă cuibăresc în zona de confort și să-I „închid ușa-n nas”...

Din fericire, Dumnezeu mă iubește, o știu și o simt și mă alină gândul că mă așteaptă, că are răbdare cu mine și că mă va primi atunci când voi avea curajul să pășesc măcar pe una dintre ușile deschise... Și, între timp, mă aștept și eu, la rândul meu, să înaintez, cu un mic pas și cu încă un mic pas, și cu încă un mic pas, să văd ce bucurie mare și neașteptată mi-a pregătit bunul Dumnezeu în spatele ușii!

Deja... Îi mulțumesc pentru tot ceea ce face pentru mine!

Mai așteaptă-mă puțin, Doamne, să prind curaj să ne întărim și mai mult această relație caldă, blândă și frumoasă! 😊

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași
 Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

Lumea asta s-a învățat să trăiască fără Dumnezeu!

Agheasmă nu, Sfânta Împărtășanie nu, Maslu nu, spovedanie nu, da' lumea asta s-a învățat să trăiască fără Dumnezeu!

Bei o gură de apă și primești pe Duhul Sfânt, sorbi o picătură dintr-o linguriță și primești pe Fiul lui Dumnezeu, te ungi cu puțin ulei și te învăluie iubirea Tatălui ceresc și tot nu-i bine!

Doamne, Doamne, mare Ți-e răbdarea... S-au mântuit sfinții Vechiului Testament prin dorință, căci nici frații Tăi nu erau, nici fiii Tatălui nu erau, nici pe Duhul nu-L aveau, nici pe Tine nu Te mâncau și tot s-au mântuit, pentru că PE TOATE ACESTE LE DOREAU!

Iar lumea de azi țopăie prin biserici înaintea Ta și nici nu Te dorește! Au de toate, nu mai pot de bine, dar fac mofturi, pentru că nu darurile Tale le doresc ei, ci materia cea stricăcioasă și pieritoare... De aceea vei face cu noi ceea ce ai făcut cu Ierusalimul. Mai întâi l-ai avertizat: „Iată, se lasă casa ta pustie”, apoi ai împlinit amenințarea.

Dă-ne Doamne minte, trezește-ne din somn, înviază-ne din moartea sufletească, nu Te scârbi de prostia noastră! Tu toate le poți, de aceea Te numești „Mântuitor”...

Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, pe noi cei ce-Ți cântăm „Aliluia”!

Autor: Preot Sorin Croitoru

De aceea este în lume atâta suferință și sunt atâtea boli, pentru că am uitat de Dumnezeu

In zadar alergăm fără rost după lucruri nefolositoare care pier odată cu noi. Ba, uneori nici somn nu avem, nici sfintele sărbători nu le mai ținem, nici la biserică nu găsim timp să mergem, nici acasă nu ne rugăm, nici cărți sfinte nu citim, nici pe cei bolnavi nu-i cercetăm, nici de moartea cea grabnică și de judecata lui Dumnezeu nu ne mai aducem aminte.

Toți dorim cât mai multe. Toți visăm averi, cinste, sănătate și viață fericită.

Dar, de faptele creștinești, de rugăciune, de iertare, de pocăință și de Dumnezeu aproape toți uităm. De aceea este în lume atâta suferință și sunt atâtea boli și certuri în familie, pentru că am uitat de Dumnezeu. Am uitat de poruncile Lui, de dragostea Lui, de Biserica Lui, de mântuitoarele învățături ale Sfintei Evanghelii, punând nădejdea numai în mâinile, în mintea și în mândria noastră. Poate de aceea mulți creștini nu au adevărata pace și mulțumire sufletească.

Să ne întoarcem din nou la Dumnezeu, la rugăciune, la lucrarea faptelor bune. Dumnezeu ne așteaptă. Să nu ne mai mândrim cu mintea noastră, să nu ne punem nădejdea în mâinile noastre, nici în viața aceasta trecătoare. În toate cele bune să fim întâi. Cu mâinile să lucrăm, dar cu mintea să ne rugăm. Cu picioarele să călătorim pe calea vieții, dar cu limba să laudăm pe Dumnezeu și să dăm sfaturi duhovnicești. Și la lucrul mâinilor și la biserică și la milostenie și la post și la rugăciune. Să creștem copiii în frică de Dumnezeu, să trăim în pace cu iubitorii de pace, iar de cei răi, răzvrățitori, eretici și roboți de patimi să ne ferim, ca să nu cădem în cursele lor. Să nu ne biruim nici de mândria hainelor, nici de laudele sau ocară oamenilor, nici de beție sau cumplita desfrânare sau de mulțimea grijilor pământești care stăpânesc astăzi toată lumea.

De vom face așa, vom duce aici viață liniștită, vom avea timp mai mult de rugăciune și vom fi fericiți și pe pământ și în cer. Atunci vom putea cânta împreună cu prorocul David: „Bogații au sărăcit și au flămânzit, iar cei ce-L caută pe Domnul nu se vor lipsi de tot binele” (Psalm 33, 10).

Sursa: Părintele Cleopa Ilie – „Predici la duminicile de peste an”

Împărăteasa e de față!

Când eram la Seminar la Mănăstirea Neamț, era la Sihăstria un călugăr ca la 50 de ani care nu vorbea prea mult.

Orice i-ar fi zis cineva, zâmbea mirat și dădea din umeri. Starețul de la Sihăstria, Arhimandritul Victorin, îl trimisese împreună cu noi într-un beci uriaș, de unde ne-a dat la fiecare câte o sacoșă de rafie plină cu pastramă.

Starețul a zis: noi nu mâncăm carne niciodată, așa că ceea ce primim, dăm la alții. Țin minte că am avut pastramă vreo lună din milostenia starețului. Revenind, părintele zâmbitor ne-a băgat în beci și ne-a zis: luați ce vreți.

Ne-am umplut sacoșele. Mai pe seară, la masă, l-am rugat pe un părinte bătrân care stătea lângă mine, să îmi explice ce era cu călugărul zâmbitor.

- Ce e cu el?

- E un pic dus cu pluta?

Părintele bătrân mi-a zis la ureche:

- Nu-i prost deloc că zâmbește așa. Mulți călugări tineri îl cred cam retardat, dar el spune mereu rugăciunea inimii. Când a fost hirotonit diacon, a avut o vedenie în vis cu Maica Domnului, strălucitoare, în veșminte de lumină. Ea i-a zis: dacă vrei să te mântuiești, să fii conștient mereu că eu sunt lângă tine.

Așa, n-o să te mâinii, nu o să vorbești aiurea, nu o să viclenești, n-o să faci păcate ascunse. Și îți mai zic ceva: cel mai bun răspuns la orice întrebare, ca să nu faci păcat, este să zâmbești smerit.

Așa că părintele zâmbea mirat mereu și le spunea fraților: Împărăteasa e de față!

Autor: Pr. Ioan Istrati

Ce este Anafura?

Anafura este doar pâine binecuvântată. Ea nu este prefăcută în cadrul Sfintei Liturghii în Trupul și Sângele Domnului, motiv pentru care poartă și denumirea de „antidoron”, adică „în loc de dar”; era dăruită spre mângâiere celor care nu se puteau împărtăși cu Trupul și Sângele Mântuitorului.

Anafura se binecuvântează la Axion, imediat după prefacerea pâinii și a vinului în Trupul și Sângele Domnului. Paracliserul îi aduce preotului spre finalul cântării Axionului vasul cu bucățile de pâine extrase prin tăiere din prescurile și pâinile aduse la Proscomidie. Preotul atinge vasul cu pâine de sfântul disc și de sfântul potir, rostind: „Binecuvântată este anafura sfinților Tăi, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor”.

Interesant este că, la ruși, nici astăzi anafura nu se binecuvântează printr-o formulă sau gest anume. E adevărat că la ei anafura se taie exclusiv din prescuri și nu și din pâini obișnuite, după cum se întâmplă la noi, de aceea ei consideră a fi suficiente pentru binecuvântare rugăciunile de la Proscomidie.

În trecut, anafura era considerată doar bucata rămasă de la prescura din care fusese scos Agnețul. Ea era dată persoanelor care nu se împărtășeau. Mai târziu, odată cu dezvoltarea Proscomidiei, au apărut și alte prescuri, iar bucățile rămase după scoaterea miridelor din ele au ajuns să fie folosite ca anafură.

Menționez că la Sfânta Liturghie se folosesc cinci prescuri din care preotul săvârșește rânduiala Proscomidiei. Din prima prescură se scoate Sfântul Agneț,

din a doua se scoate pârțicica pentru Maica Domnului, iar din a treia se scot nouă pârțicele pentru cele nouă cete ale sfinților. Ultimele două sunt pentru pomenirea credincioșilor: din a patra se scot pârțicele (miride) pentru cei vii, iar din a cincea pentru cei adormiți. Așadar, bucățile de anafură sunt luate din ceea ce rămâne nefolosit din cele cinci prescuri. Când anafura rezultată din aceste prescuri nu este suficientă pentru credincioși, este îngăduit să se folosească și pâine.

În zilele noastre, anafura este luată după împărțășire. Credincioșii care nu s-au împărțășit, dar au participat la Sfânta Liturghie și nu au mâncat nimic în dimineața aceea, o pot lua după ce s-au miruit. Cei care au mâncat o pot lua acasă și o pot consuma numai pe nemâncate.

Important este să nu ne oprim doar la ea și să uităm de împărțășirea cu Trupul și Sângele Domnului. În cadrul Sfintei Liturghii, preotul nu ne invită niciodată să luăm anafură, însă, cu potirul în mână, el spune: Apropiați-vă! Creștinului căruia îi este foame de Hristos, răspunde poftirii. El nu trebuie să așeze nimic în locul Trupului și Sângelui Domnului.

Sunt persoane care pe baza avertismentului dat de Sfântul Apostol Pavel „Oricine va mânca pâinea sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, vinovat va fi față de Trupul și de Sângele Domnului. Să se cerceteze dar omul pe sine și așa să mănânce din Pâine și să bea din Pahar. Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind Trupul Domnului” sau pe rugăciunile Dumnezeieștii Liturghii „Nimeni din cei legați cu pofte sau cu desfătări trupești nu este vrednic să vină, să se apropie sau să slujească Ție, Împărate al slavei”, se consideră nevrednice și refuză să se împărțășească.

Acestora trebuie să le vestim că Sfântul Apostol Pavel nicăieri nu propune alegerea: „Voi, cei vrednici, împărțășiți-vă, iar voi, cei nevrednici, să vă abțineți”. Ca urmare, pregătirea nu constă în calculul și analiza „pregătirii” și a „nepregătirii”, ci în răspunsul iubirii la iubire.

Cei care se opresc doar la anafură, trebuie să ia seama la ce spune Hristos: „Adevărat, adevărat vă zic vouă: dacă nu veți mânca Trupul Fiului Omului și nu veți bea Sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Trupul Meu este adevărata mâncare și Sângele Meu, adevărata băutură. Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el” (Ioan 6, 53-56).

Să ne rugăm ca lumea să fie mișcată și să răspundă la cuvintele pe care preotul, cu potirul în mână, le rostește: „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați”.

Cum arăta și cum se purta Maica Domnului?

Sfântul Epifanie spune că „statura Fecioarei Maria era de talie mijlocie. Culoarea părului îi era gălbuie, foarte plăcută și atârna pe sub acoperământul capului ei. Culoarea feței ei era ca bobul de grâu, când dă în copt bine. Ochii îi erau limpezi la căutătură și nimeni n-a ținut seama ce culoare aveau, nici până în ziua de astăzi. Se păstrează doar într-o mică măsură idei, cum că erau ca măslinea coaptă. Sprâncenele ei erau în oarecare mlădiere și foarte minunate”.

Fecioara Maria nu avea o împodobire lumească, ca a tuturor fecioarelor sau a femeilor lumești. Măinile ei erau delicate și degetele potrivit de lungi. Fața ei era foarte frumoasă și mult curată, fără încrețituri sau riduri și nu avea nimic care să deranjeze privirea cuiva. Veșmintele ei erau lungi, capul îi era acoperit totdeauna cu un văl foarte smerit, care atârna în jos.

Graiul ei era plin de bunătate și încet, cu multă sfială și nimeni n-a văzut-o în viața ei strigând sau vorbind cu voce tare și răstită ori cu iușime. Numai atunci a fost vocea ei mai tare, când a plâns cu hohote și suspinuri mari sub Crucea calvarului Fiului ei Cel preadulce și preaiubit pe Dealul Golgotei.

Sursa: Diacon Gheorghe Băbuț – „Maica Domnului, ocrotitoarea României”, Editura Pelerinul Român, Oradea, 1992, p. 30

Strofe pentru suflet

Filă din Acatist

Bucură-te, leagăn alb de iasomie,
Către care-n roiuri fluturii coboară,
Bucură-te, raza stelei din vecie,
Șipot care curge lin cu apă vie,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Dulcea mea Marie.

Bucură-te, floare fără de prihană,
Albă ca argintul nopților de vară,
Spicul cel de aur veșnic plin cu hrană,
Mirul care vindeci orice fel de rană,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Ploaia cea de mană.

Bucură-te, brazdă plină de rodire,
Munte sfânt, în care s-a-ngropat
comoară,
Bucură-te, cântec tainic de iubire,
Clopot de chemare, cântec de mărire,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Blândă fericire.

Bucură-te, mărul vieții care-nvie
Pomul greu de roadă-n plină
primăvară,
Bucură-te iarăși, țarm de bucurie
Dintru care curge miere aurie,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Sfânta mea Marie.

Autor: Zorica Lațcu (Maica Teodosia)

Așteptare

Mai vii și astăzi? Mila iar Te poartă,
De sus, spre staulul din Bethleem?
Din lume n-ai cules destul blestem?
Iubirea Ta nici astăzi nu e moartă?
Spre duhuri vii, cu îngerii de lumină,
Spre inimi vii cu strălucit alai,
Și-n iesle nu e niciun fir de pai,
E numai piatra goală, numai tină.
În tainițe de inimi nu e pace
Și frig ca-n duhuri nici în peșteri nu-i.
Noi n-avem, Doamne, piei de oaie-n
cui
Și scutece noi n-avem din ce-Ți face.
Tu vii... Pogori în noi ca-ntr-o pustie.
Te-mpiedici în nisip din loc în loc,
Dar nu găsești nici apă-n noi, nici foc,
Nici albe dobitoace ca să-Ți fie
Tovarăși buni în drumuri tănuite
Și nici ciobani cu glugă de blândeți.
În noaptea noastră fără dimineți
Nu sunt cărări de raze prăfuite.
Nu și-ar găsi în noi, ca să-i îndrepte,
Nici magii steaua lor cu lung fuior,
Arhanghelii, venind din cerul lor,
Ar îngheța pe nevăzute trepte.
Ci, Doamne-al meu, au dragostea
putea-va
Să dea viață golului din noi?
Aștept... În duh sunt gânduri cu noroi
Și moartea-și vântură în inimi pleava.

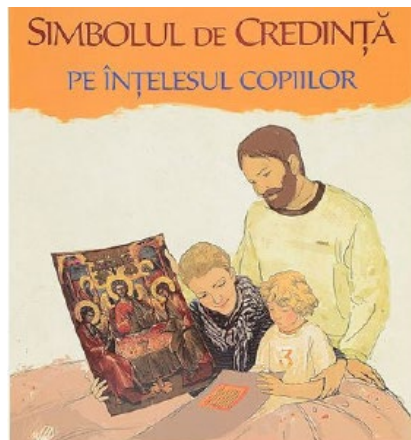
Autor: Zorica Lațcu (Maica Teodosia)

Credința pentru copiii de toate vârstele

Secretul prieteniei

- **B**ună ziua, zise puiul de vulpe.
 - Bună ziua, răspunse politicos micul prinț, care se întoarse, dar nu văzu pe nimeni.

- Sunt aici, sub măr, zise vocea.
 - Ce drăgălașă!... spuse micul prinț. Cine ești tu?
 - Sunt un pui de vulpe, zise puiul de vulpe.
 - Vino să te joci cu mine, îi propuse micul prinț. Sunt atât de necăjit...

- Nu pot să mă joc cu tine, zise puiul de vulpe. Nu sunt îmblânzit.
 - Ah, iartă-mă! exclamă micul prinț. Ce înseamnă „să îmblânzești?”
 - E o istorie demult uitată, zise puiul de vulpe. Înseamnă „să stabilești legături...”
 - Să stabilești legături?
 - Exact, zise puiul de vulpe. Pentru mine, nu ești acum decât un băiețaș, precum o sută de mii de băiețași. Și nu-mi pasă de tine, precum nici ție nu-ți pasă de mine. În ochii tăi nu sunt decât un pui de vulpe, la fel ca o sută de mii de alți pui de vulpe. Dacă însă mă îmblânzești, vom avea nevoie unul de altul. Tu vei fi pentru mine unic pe lume, precum unic pe lume voi fi și eu pentru tine....

- Înțeleg, zise micul prinț. Știi o floare care cred că m-a îmblânzit....

Dar puiul de vulpe reveni la ideea lui.

- Știi, duc o viață monotonă. Eu vânez găini, oamenii mă vânează pe mine. Găinile seamănă între ele, și oamenii... Și mi s-a urât de toate. Dacă însă mă îmblânzești, viața mi se va lumina atunci ca o zi însorită. Voi recunoaște sunetul unor pași ce se vor deosebi de ai tuturor.

Pașii altora mă fac să mă pitesc sub pământ. Pașii tăi mă vor chema afară ca o muzică. Privește! Vezi holdele acelea de grâu? Eu nu mănânc pâine. Holdele nu-mi sugerează nimic. Tu însă ai niște plete de culoarea aurului. Și ce minunat va fi când mă vei îmblânzi! Holda aurită mă va face să mă gândesc la tine. Și voi

îndrăgi până și foșnetul vântului printre spice...

Puiul de vulpe tăcu, privind stăruitor la micul prinț. Te rog, împlânzește-mă, zise el.

- Cu dragă inimă, răspuse micul prinț, dar nu dispun de timp. Trebuie să-mi gădesc prieteni și să cunosc o mulțime de lucruri.

- Cunoști numai pe cine împlânzești, zise puiul de vulpe. Oamenii nu au timp să mai și cunoască ceva. Ei cumpără totul de-a gata de pe la negustori. Cum însă nu există negustori de prieteni, oamenii nu au prieteni. Dacă ții să ai un prieten, împlânzește-mă!

- Și ce trebuie să fac? întrebă micul prinț.

- Trebuie să te înarmezi cu răbdare, zise puiul de vulpe. Mai întâi, te așezi pe iarbă, uite-așa, la o anumită distanță. Eu mă uit la tine din ochi și tu nu scoți o vorbă. Limba seamănă discordie. Pe zi ce trece însă te vei da tot mai aproape. Și micul prinț împlânzi vulpea. Iar când veni timpul să plece...

- Ah! zise puiul de vulpe. Îmi vine să plâng.

- Tu ești de vină, îi zise micul prinț. Eu n-am vrut să-ți cășunez niciun rău, tu m-ai rugat să te împlânzesc.

- Firește, zise puiul de vulpe.

- Dar vei plânge! zise micul prinț.

- Firește, zise puiul de vulpe.

- Atunci nu te-alegi cu nimic.

- Ba da, zise puiul de vulpe, îmi rămâne culoarea grâului... Iată secretul meu. Nimic mai mult: nu vezi bine decât cu inima. Esențialul este invizibil pentru ochi.

- „Esențialul este invizibil pentru ochi”, repetă micul prinț spre a nu uita...

Sursa: „Micul prinț”, după Antoine de Saint-Exupéry

Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie

Sfântul Haralambie este prăznuit de Biserica Ortodoxă pe 10 februarie. Numele sfântului este de origine grecească, fiind compus din cuvintele „haris” (har) și „lampos” (lumină, strălucire), drept pentru care el ar putea să însemne „strălucire a harului”.

Sfântul Haralambie a fost rânduit episcop în cetatea Magnezia, în Asia Mică, în vremea dregătorului Luchian. Acesta din urmă, împins fiind de diavol asupra episcopului cu viață sfântă, l-a luat pe slujitorul lui Hristos și l-a aruncat în temniță, după care, l-a supus la nenumărate chinuri; când sfântul a fost aruncat în temniță, el avea deja 113 ani.

Se spune că, atunci când dregătorul a pus mâinile lui pe sfânt, acestea au rămas lipite de el, cu nimic nemaiputând să le dezlipească, afară de rugăciunea sfântului. Fiindu-i sfâșiat trupul, sfântul dădea slavă lui Dumnezeu, bucurându-se că pătimea pentru El, iar celor care îl munceau, le zicea: „Mulțumesc vouă, fraților, că, strujind trupul meu cel vechi și bătrân, m-ați înnoit, îmbrăcându-mi sufletul cu haina cea nouă a suferințelor pentru Hristos”. Mulți dintre cei care au fost martori la chinuirea sfântului au renunțat la slujirea idolilor și au mărturisit că și ei vor să fie creștini. Când dregătorul a auzit mărturisirea acestora, el a poruncit ca toți să fie aduși înaintea sa, iar, după amenințări lipsite de putere, el a dat poruncă să li se taie capetele, lucru împlinit îndată. Astfel, împreună cu Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie, s-au împărtășit de veșnica bucurie și de cununile cele nevestejite mulți alți creștini, ale căror nume nu s-au păstrat. Unii spun că însuși dregătorul s-ar fi botezat, devenind creștin.

Auzind împăratul Septimius Sever despre cele petrecute cu episcopul din cetatea Magnesia, a poruncit ca acesta să fie adus în cetatea Antiohia Pisidiei. Odată ajuns în cetate, Sfântul Haralambie a început iarăși să fie muncit de păgâni: l-au tras de barbă, târându-l pe jos; i-au străpuns trupul cu fiare; l-au trecut prin foc și l-au jupuit, fără pic de milă. Din mila lui Dumnezeu însă, spre rușinarea celor cu mintea întunecată de diavol, trupul sfântului s-a tămăduit în chip minunat de toate cele pătimate.

Dorind a vedea și alte minuni, împăratul nu l-a omorât îndată pe Sfântul Haralambie, ci i-a adus înainte fel de fel de bolnavi și de posedați, cerându-i să-i vindece. Din milă față de durerile acelor, sfântul i-a tămăduit îndată. Astfel, dintre minunile săvârșite

de sfânt, amintim numai vindecarea unui îndrăcit, care pătimea de mai bine de 35 de ani și învierea unui tânăr mort de curând. Între cei care au participat la minunile săvârșite de Sfântul Haralambie și care, mai apoi, s-au convertit la dreapta credință creștină, s-a numărat și Galina, fata împăratului.

După nenumărate chinuri vărsate asupra trupului episcopului, de către slujitorii împăratului, acesta din urmă a poruncit ca sfântul să fie aruncat în temniță și să i se taie capul. Tradiția creștină mărturisește că, mai înainte de moarte, Sfântul Haralambie a văzut cerurile deschise și s-a rugat lui Dumnezeu ca locul unde vor rămâne cinstitele lui moaște să nu sufere niciodată de foame și de boală. De asemenea, se mărturisește că sfântul și-a dat duhul în mâinile Mântuitorului mai înainte de tăierea cinstiului său cap.

Cinstitul cap al Sfântului Haralambie se păstrează la Mănăstirea Sfântul Ștefan, aflată pe stâncile de la Meteora, Grecia, iar mâna cea stângă a sfântului se află păstrată în Mănăstirea Mega Spileo, tot în Grecia. În țara noastră, părticele din cinstitele sale moaște se află în următoarele locașuri de rugăciune: Mănăstirea Miclăușeni (Iași); Mănăstirea Râșca; Catedrala Episcopală din Galați; Biserica Sfântul Dumitru „Poștă” (București); Biserica Sfinții Arhangheli „Oțelari” (București); Biserica Sfântul Stelian „Lucaci” (București). Sfântul Haralambie este cinstit ca sfânt ocrotitor și de Biserica Sfântul Haralambie „Bălăneanu”, de Biserica Flămânda și de Biserica Sfântul Haralambie „Belu” (București).

Sfântul Haralambie este cinstit mai ales ca tămăduitor de ciumă, păzitor de foamete și izgonitor de dughuri necurate. În țara noastră, ajutorul Sfântului Haralambie a fost simțit mai ales în vremea „ciumei lui Caragea” (1813) și a foametei din vremea lui Alexandru Constantin Moruzi (1795). În mediul rural, Sfântul Haralambie apare și ca un sfânt care are putere asupra bolilor ce cuprind animalele. Pentru aceasta, în anumite zone ale țării, în ziua de 10 februarie, creștinii aduc la biserică hrana animalelor (cereale, mălai, grăunțe și sare); după ce sunt binecuvântate de către preot, sătenii le dau, spre mâncare, animalelor din gospodărie, pentru a fi ferite de boli și neputințe; ei păstrează însă o parte din această hrană binecuvântată drept leac pentru alte eventuale boli ale animalelor. Evlavia românilor face ca Sfântul Haralambie să fie cinstit ca ocrotitor de boli, de moarte năprasnică, iar țărani să-și ceară să le apere animalele și să-și ajute să aibă roadă bogată.

Sfântul Haralambie a slăvit pe Dumnezeu cu moarte mucenicească în vremea împăratului Septimius Sever (193-211), ajungând vestit prin puterea credinței sale și prin râvna arătată în propovăduirea Evangheliei lui Hristos; pentru mărturisirea neînfricată a drepte credințe de către sfânt și pentru răbdarea chinurilor cu bucurie, mulți păgâni au venit la Hristos.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Februarie 2024

- 1 J *Înainteprăznuirea Întâmpinării Domnului*; Sf. Mc. Trifon, Perpetua și Felicitas
- 2 V (†) **Întâmpinarea Domnului (Stratenia)**
- 3 S Sf. și Dreptul Simeon; Sf. Proorocița Ana
- 4 D Cuv. Isidor Pelusiotul; Sf. Sfințit Mc. Avramie

Duminica a XV-a după Rusalii (Cea mai mare poruncă din Lege); Ap. II Corinteni IV, 6-15; Ev. Matei XXII, 35-46; glas 2, voscr. 2

- 5 L Sf. Mc. Agata și Teodula
- 6 M Sf. Vucol, Ep. Smirnei; Sf. Mc. Iulian, Fausat, Evilasie și Maxim; Cuv. Varsanufie cel Mare
- 7 M Sf. Partenie, Ep. Lampsacului; Cuv. Luca; Sf. 1003 Mc. din Nicomidia
- 8 J Sf. M. Mc. Teodor Stratilat; Sf. Prooroc Zaharia; Sf. Mc. surori Marta și Maria
- 9 V Sf. Mc. Nichifor; Sf. Sfințiți Mc. Marcel și Pangratie (*Odovania Praznicului Întâmpinării Domnului*)
- 10 S †) Sf. Sfințit Mc. Haralambie; Sf. Mc. Enata și Valentina
- 11 D Sf. Sfințit Mc. Vlasie, Ep. Sevastiei; Sf. Teodora împărăteasa

Duminica a XVI-a după Rusalii (Pilda talaștilor); Ap. II Corinteni VI, 1-10; Ev. Matei XXV, 14-30; glas 3, voscr. 3

- 12 L Sf. Meletie, Arhiep. Antiohiei celei Mari; Sf. Antonie, Patr. Constantinopolului; Sf. Mc. Hristea
- 13 M Cuv. Martinian; Sf. Ap. și Mc. Acvila și soția sa Priscila
- 14 M Cuv. Auxențiu, Maron și Avraam; Sf. Filimon, Ep. Gazei
- 15 J Sf. Ap. Onisim; Sf. Mc. Maior; Cuv. Eusebiu
- 16 V Sf. Sfințit Mc. Pamfil; Sf. Mc. Valent, Pavel și Seleuc; Cuv. Flavian
- 17 S Sf. M. Mc. Teodor Tiron; Sf. Mariamna; Sf. Împărați Marcian și Pulheria
- 18 D Sf. Leon cel Mare, episcopul Romei; Sf. Agapit, Ep. Sinadei

Duminica a XVII-a după Rusalii (a Cananeencii); Ap. II Corinteni VI, 16-18; VII, 1; Ev. Matei XV, 21-28; glas 4, voscr. 4

- 19 L Sf. Ap. Arhip, Filimon și soția sa, Apfia; Cuv. Mărt. Evghenie și Macarie
- 20 M Sf. Leon, Ep. Cataniei; Sf. Agaton, Ep. Romei; Cuv. Visarion
- 21 M Sf. Cuv. Timotei; Sf. Eustatie, arhiepiscopul Antiohiei
- 22 J Aflarea moaștelor Sf. Mc. din Evghenia; Cuv. Atanasie, Talasie și Limneu
- 23 V † Sf. Mc. Policarp, Ep. Smirnei; Cuv. Gorgonia
- 24 S †) Întâia și a doua aflare a Capului Sf. Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului
- 25 D Sf. Tarasie, Arhiep. Constantinopolului; Sf. Mc. Alexandru și Ipatie

Duminica a XXXIII-a după Rusalii (a Vameșului și Fariseului); Ap. II Timotei III, 10-15; Ev. Luca XVIII, 10-14; glas 5, voscr. 5

- 26 L Sf. Porfirie, episcopul Gazei; Sf. Mc. Fotini Samarineanca
- 27 M Sf. Cuv. Mărturisitori Procopie și Talaleu
- 28 M Sf. Cuv. Vasile Mărturisitorul
- 29 J † Sf. Cuv. Ioan Casian și Gherman, din Dobrogea;

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Zâmbetul de odinioară	1
Dumnezeu îmi deschide uși, iar eu nu am curaj să intru	4
Lumea asta s-a învățat să trăiască fără Dumnezeu!	5
De aceea este în lume atâta suferință și sunt atâtea boli, pentru că am uitat de Dumnezeu	6
Împărăteasa e de față!	7
Ce este Anafura?	8
Cum arăta și cum se purta Maica Domnului?	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424